

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2104/2567

พนักงานอัยการจังหวัดลพบุรี โจทก์ นาง พ. ผู้ร้อง นาย ม. กับพวก จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 185, ป.วิ.อ. มาตรา 215, ป.วิ.อ. มาตรา 218, ป.วิ.อ. มาตรา 225, ป.วิ.อ. มาตรา 227/1

ย่อ / หลักกฎหมาย

การวินิจฉัยชี้ขาดน้ำหนักพยานบอกเล่า พยานขัดทอด หรือพยานที่จำเลยไม่มีโอกาสถามค้านนั้น ศาลจะต้องกระทำด้วยความระมัดระวัง และไม่ควรเชื่อพยานหลักฐานนั้นโดยลำพังเพื่อลงโทษจำเลย เว้นแต่จะมีเหตุผลอันหนักแน่น มีพฤติการณ์พิเศษแห่งคดี หรือมีพยานหลักฐานประกอบอื่นมาสนับสนุน ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 227/1 วรรคหนึ่ง สำหรับคดีนี้โจทก์ไม่ได้นำสืบให้เห็นถึงพฤติการณ์พิเศษแห่งคดีและไม่มีพยานหลักฐานประกอบอื่นมาสนับสนุนคำขัดทอดของจำเลยที่ 1 แม้โจทก์มีพยานตำรวจโท พ. พนักงานสอบสวน เบิกความว่า ชั้นสอบสวนจำเลยที่ 2 ให้การรับสารภาพก็ตาม แต่คำให้การชั้นสอบสวนดังกล่าวมิใช่พยานหลักฐานที่มีแหล่งที่มาเป็นอิสระต่างหากจากคำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 1 ทั้งไม่มีคุณค่าเชิงพิสูจน์ที่สามารถสนับสนุนให้คำให้การชั้นสอบสวนของจำเลยที่ 1 มีความน่าเชื่อถือมากขึ้นด้วย อันถือว่าเป็นพยานหลักฐานประกอบอื่นตามความหมายของพยานหลักฐานประกอบที่บัญญัติไว้ในมาตรา 227/1 วรรคสอง กรณีจึงมิใช่พยานหลักฐานประกอบอื่นที่สนับสนุนให้คำขัดทอดของจำเลยที่ 1 มีน้ำหนักรับฟังลงโทษจำเลยที่ 2 ได้ เมื่อพยานหลักฐานของโจทก์เป็นที่สงสัยว่า จำเลยที่ 2 เป็นคนร้ายที่ขบถรถยนต์ของกลางให้จำเลยที่ 1 ใช้อาวุธปืนของกลางยิงผู้ตายถึงแก่ความตายดังวินิจฉัยข้างต้นแล้ว ข้อเท็จจริงจึงฟังไม่ได้ว่าจำเลยที่ 2 ร่วมกันมีอาวุธปืนที่เป็นของผู้อื่นซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมายและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและฐานร่วมกันพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควรและโดยไม่ได้รับใบอนุญาต แม้ความผิดทั้งสองฐานดังกล่าวต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 218 วรรคหนึ่ง ศาลฎีกาก็มีอำนาจยกฟ้องในความผิดสองฐานนั้นได้ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 185 วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา 215 และ 225 เพราะเป็นข้อเท็จจริงอันเดียวกันเกี่ยวพันกัน

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33, 83, 91, 288, 371, 376 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 4, 7, 8 ทวิ, 72, 72 ทวิ ริบอาวุธปืน ของกระสุนปืน หัวกระสุนปืน และรถยนต์ของกลาง เพิ่มโทษจำเลยทั้งสองตามกฎหมาย และนับโทษจำเลยที่ 1 ในคดีนี้ต่อจากโทษของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ย 617/2565 ของศาลชั้นต้น จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ แต่รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้เพิ่มโทษและนับโทษต่อระหว่างพิจารณา นางพงษ์ศิริ มารดาของนายพงศ์เทพ ผู้ตาย ยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสองร่วมกันชดเชยค่าสินไหมทดแทนเป็นค่าปลงศพ 150,000 บาท ค่าขาดไร้อุปการะ 2,500,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันทำละเมิดเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ ต่อมาผู้ร้องขอถอนคำร้องศาลชั้นต้นอนุญาต ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตาม

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288, 371, 376 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 7, 8 ทวิ วรรคหนึ่ง, 72 วรรคสาม, 72 ทวิ วรรคสอง ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็น ความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานร่วมกันยิงปืนซึ่งใช้ดินระเบิดโดยใช้เหตุ ในเมือง หมู่บ้านหรือที่ชุมนุมชนและฐาน ร่วมกันฆ่าผู้อื่น เป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษฐานร่วมกัน ฆ่าผู้อื่น (ที่ถูกระบุ) ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90) จำคุก จำเลยทั้งสองตลอดชีวิต ฐานร่วมกันมีอาวุธปืนที่เป็นของผู้อื่นซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ ตามกฎหมายและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาตจำคุกคนละ 1 ปี ฐาน ร่วมกันพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควรและโดยไม่ ได้รับใบอนุญาต เป็นการกระทำความผิดเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษตาม พระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกคนละ 6 เดือน เพิ่มโทษจำเลยทั้งสองคนละกระทงหนึ่งในสามตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 92 ฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่น เมื่อศาลลงโทษจำคุกตลอดชีวิตจำเลย ทั้งสองแล้ว จึงเพิ่มโทษไม่ได้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 51 ฐานร่วมกันมีอาวุธปืนที่เป็น ของผู้อื่นซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมายและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ ได้รับใบอนุญาต เป็นจำคุกคนละ 1 ปี 4 เดือน ฐานร่วมกันพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาต เป็นจำคุกคนละ 8 เดือน คำให้การชั้นสอบสวนและทาง นำสืบของจำเลยทั้งสอง เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้คนละกระทง ละหนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ประกอบมาตรา 53 ฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่น คงจำคุกคนละ 33 ปี 4 เดือน ฐานร่วมกันมีอาวุธปืนที่เป็นของผู้อื่นซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ ตามกฎหมายและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต คงจำคุกคนละ 10 เดือน 20 วัน ฐานร่วมกันพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาต คงจำคุกคนละ 4 เดือน 40 วัน รวมจำคุกคนละ 33 ปี 18 เดือน 60 วัน รับอาวุธปืน ของกระสุนปืน และหัวกระสุนปืนของกลาง ยกคำขอให้รับรถยนต์ของกลางและให้คืนแก่เจ้าของ ส่วนที่โจทก์ขอให้ นับโทษจำคุกจำเลยที่ 1 ในคดีนี้ต่อจากโทษในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ย 617/2565 ของ ศาลชั้นต้น ปรากฏว่าในคดีดังกล่าวศาลพิพากษาจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 8 เดือน แต่จำเลยที่ 1 ถูกคุมขังเกินกำหนดเวลาต้องโทษจำคุกไปแล้ว จึงไม่อาจนับโทษต่อได้ คำขอส่วนนี้จึงให้ยก จำเลยที่ 2 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษายืน จำเลยที่ 2 ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริง ที่คู่ความไม่ได้เถียงกันในชั้นฎีการับฟังเป็นยุติว่า เมื่อวันที่ 6 เมษายน 2564 เวลาประมาณ 0.30 นาฬิกาขณะที่นายพงศ์เทพ ผู้ตาย ขับรถยนต์ หมายเลขทะเบียน กย xxxx ลพบุรี ไปตามถนน พหลโยธินถึงหน้าร้าน ม. เฟอร์นิเจอร์ ตำบลท่าศาลา อำเภอเมืองลพบุรี จังหวัดลพบุรี มีคนร้ายขับ รถยนต์ หมายเลขทะเบียน ชก xxxx กรุงเทพมหานคร ของกลาง แชนจ์รถยนต์ของผู้ตายทางด้าน ขวา แล้วจำเลยที่ 1 ซึ่งนั่งอยู่ด้านหน้าข้างคนขับใช้อาวุธปืนที่เป็นของผู้อื่นที่ได้รับใบอนุญาตให้มี และใช้ตามกฎหมายของกลางยิงผู้ตายจนถึงแก่ความตาย คดีสำหรับจำเลยที่ 1 ยุติไปตาม คำพิพากษาศาลชั้นต้น ปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาจำเลยที่ 2 มีว่า จำเลยที่ 2 ร่วมกระทำความผิด กับจำเลยที่ 1 ตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 1 หรือไม่ โดยจำเลยที่ 2 ฎีกาว่า โจทก์ไม่มี พยานหลักฐานใดที่บ่งชี้ชัดให้รับฟังโดยปราศจากสงสัยว่าจำเลยที่ 2 กระทำความผิดจริง มีแต่

พยานแวดล้อมที่เจ้าพนักงานตำรวจนำมาเชื่อมโยงปะติดปะต่อให้ดูเหมือนว่าจำเลยที่ 2 ร่วมกระทำความผิดด้วย ทั้งกระบวนการสืบสวนและสอบสวนก็ไม่ชอบด้วยกฎหมายมาตั้งแต่ต้นและจำเลยที่ 2 ให้การขึ้นสอบสวนด้วยความไม่สมัครใจนั้น เห็นว่า โจทก์ไม่มีประจักษ์พยานรู้เห็นจำเลยที่ 2 เป็นคนร้ายที่ขับรถยนต์ของกลางในขณะที่จำเลยที่ 1 ใช้อาวุธปืนของกลางยิงผู้ตาย โจทก์คงมีค่าให้การขึ้นสอบสวนของจำเลยที่ 1 ที่ให้การได้ความว่า วันเกิดเหตุ เวลาประมาณ 18 นาฬิกา จำเลยที่ 1 ขับรถยนต์ของกลางไปรับจำเลยที่ 2 แล้วให้จำเลยที่ 2 ขับรถยนต์ของกลางโดยจำเลยที่ 1 นั่งอยู่ด้านหน้าข้างคนขับ ไปยังหน้าวัดท่ามะนาว เมื่อถึงบริเวณดังกล่าวเวลาประมาณ 20 นาฬิกา จำเลยที่ 1 ลงจากรถยนต์ของกลางไปรับเมทแอมเฟตามีนแล้วกลับขึ้นรถยนต์ของกลาง จากนั้นจำเลยที่ 1 โทรศัพท์ติดต่อนายออยให้มารับเมทแอมเฟตามีนยังสถานที่นัดหมาย เมื่อจำเลยที่ 1 ส่งมอบเมทแอมเฟตามีนให้นายออยแล้วจำเลยที่ 1 ให้จำเลยที่ 2 ขับรถยนต์ของกลางไปบ้านเช่าของจำเลยที่ 2 เพื่อนำเมทแอมเฟตามีนไปเก็บไว้ ระหว่างทางนายโน้ตโทรศัพท์ติดต่อจำเลยที่ 1 เพื่อขอซื้อเมทแอมเฟตามีน จำเลยที่ 1 ให้นายโน้ตไปรอที่หน้าโรงเรียนวัดเมืองใหม่ ต่อมาขณะจำเลยที่ 2 ขับรถยนต์ของกลางมาถึงบริเวณวงเวียนพระนารายณ์ จำเลยที่ 2 บอกจำเลยที่ 1 ว่า รถยนต์ ยี่ห้อมาสด้า สีแดง ขับช้าแปลก ๆ หลังจากนั้นจำเลยที่ 2 ขับรถยนต์ของกลางไปโรงเรียนวัดเมืองใหม่แล้วจำเลยที่ 1 ส่งมอบเมทแอมเฟตามีนให้นายกล้าขณะนั้นจำเลยที่ 2 บอกจำเลยที่ 1 ว่า รถยนต์ยี่ห้อมาสด้า สีแดง คันเดิมขับผ่านมาช้า ๆ จำเลยที่ 1 จึงให้จำเลยที่ 2 ขับรถตามไปเรื่อย ๆ โดยไม่ต้องแซง จนกระทั่งจำเลยที่ 1 เกิดความระแวงเรื่องที่จำเลยที่ 1 มีเมทแอมเฟตามีนอยู่ในรถว่ากลุ่มนายโน้ตที่เคยติดเงินจำเลยที่ 1 จะขับรถมาทำร้ายจำเลยที่ 1 ประกอบกับจำเลยที่ 1 เป็นคนใจร้อนและมีอาวุธปืนอยู่ในกระเป๋าด้วย เมื่อจำเลยที่ 2 ขับรถแซงรถยนต์ ยี่ห้อมาสด้า สีแดง ขึ้นไปจำเลยที่ 1 จึงลดกระจะรถลง ขณะผ่านไปด้านหน้ารถ จำเลยที่ 1 จึงใช้อาวุธปืนยิงไปบริเวณตัวถึงรถยนต์ ยี่ห้อมาสด้า สีแดง 1 นัด แล้วจำเลยที่ 1 ให้จำเลยที่ 2 ขับรถหลบหนี ซึ่งค่าให้การขึ้นสอบสวนของจำเลยที่ 1 ดังกล่าวมักจะเป็นคำขัดทอดของผู้ร่วมกันกระทำความผิดด้วยกัน แต่ไม่มีบทบัญญัติของกฎหมายบังคับโดยเด็ดขาดห้ามมิให้รับฟังคำขัดทอดนั้นและข้อเท็จจริงที่ปรากฏตามค่าให้การขึ้นสอบสวนของจำเลยที่ 1 ดังกล่าวก็เป็นข้อเท็จจริงที่จำเลยที่ 1 บอกเล่าถึงความเป็นไปในการกระทำความผิดมิใช่กระทำไปโดยมุ่งต่อผลเพื่อให้จำเลยที่ 1 พ้นผิดแล้วให้จำเลยที่ 2 รับผิดเพียงลำพัง คำขัดทอดของจำเลยที่ 1 จึงรับฟังได้แต่อย่างไรก็ตามการวินิจฉัยชี้แจงน้ำหนักพยานบอกเล่า พยานขัดทอด หรือพยานที่จำเลยไม่มีโอกาสถามค้านนั้น ศาลจะต้องกระทำด้วยความระมัดระวัง และไม่ควรเชื่อพยานหลักฐานนั้นโดยลำพังเพื่อลงโทษจำเลย เว้นแต่จะมีเหตุผลอันหนักแน่น มีพฤติการณ์พิเศษแห่งคดี หรือมีพยานหลักฐานประกอบอื่นมาสนับสนุนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 227/1 วรรคหนึ่งสำหรับคดีนี้โจทก์ไม่ได้นำเสนอให้เห็นถึงพฤติการณ์พิเศษแห่งคดีและไม่มีพยานหลักฐานประกอบอื่นมาสนับสนุนคำขัดทอดของจำเลยที่ 1 แม้โจทก์มีพยานตำรวจโทพงศ์พิชิต พนักงานสอบสวนเบิกความว่า ขึ้นสอบสวนจำเลยที่ 2 ให้การรับสารภาพก็ตาม แต่ค่าให้การขึ้นสอบสวนดังกล่าวมิใช่พยานหลักฐานที่มีแหล่งที่มาเป็นอิสระต่างหากจากค่าให้การขึ้นสอบสวนของจำเลยที่ 1 ทั้งไม่มีคุณค่าเชิงพิสูจน์ที่สามารถสนับสนุนให้ค่าให้การขึ้นสอบสวนของจำเลยที่ 1 มีความน่าเชื่อถือมากขึ้นด้วย อันถือว่าเป็นพยานหลักฐานประกอบอื่นตามความหมายของพยานหลักฐานประกอบที่บัญญัติไว้ในมาตรา 227/1 วรรคสอง กรณีจึงมิใช่พยานหลักฐานประกอบอื่นที่สนับสนุนให้คำขัดทอดของจำเลยที่ 1 มีน้ำหนักรับฟังลงโทษจำเลยที่ 2 ได้ ปัญหาที่ต้องพิเคราะห์ต่อไป คือ คำ

ชุดทอดของจำเลยที่ 1 มีเหตุผลหนักแน่นหรือไม่ โจทก์มีพยานตำรวจตรีกีเซชส์ เจ้าพนักงานตำรวจ ผู้สืบสวนคดีนี้ เบิกความเกี่ยวกับจำเลยที่ 2 ได้ความว่า การสืบสวนยืนยันได้ว่าจำเลยที่ 1 เป็นผู้ใช้ โทรศัพท์เคลื่อนที่ที่ลงท้ายด้วยหมายเลข 1323, 7868 และ 3956 พยานตรวจสอบการใช้หมายเลข โทรศัพท์ดังกล่าวพบว่าช่วงเดือนเมษายนมีการโทรศัพท์ติดต่อกับผู้ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ที่ลงท้าย ด้วยหมายเลข 7603 บ่อยครั้ง หลังจากนั้นพยานขอข้อมูลการใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ของหมายเลขที่ ลงท้ายด้วย 7603 จากบริษัท อ. พบว่าผู้ลงทะเบียนใช้งานโทรศัพท์เคลื่อนที่ที่ลงท้ายด้วยหมายเลข ดังกล่าวคือ นางสาวนุสรา อติตกริยาจำเลยที่ 2 และพบว่าหมายเลขโทรศัพท์เคลื่อนที่ที่ลงท้ายด้วย หมายเลข 7603 ใช้งานร่วมกับโทรศัพท์เคลื่อนที่ 2 เครื่อง คือ โทรศัพท์เคลื่อนที่ยี่ห้อออปโป้ A 7 และโทรศัพท์เคลื่อนที่ยี่ห้อวีโว่ รุ่น Y 15 ต่อมาพยานสะกดรอยตามนางสาวนุสราพบว่า ชีวิตประจำวันของนางสาวนุสราไม่สอดคล้องกับการใช้งานโทรศัพท์เคลื่อนที่ที่ลงท้ายด้วย หมายเลข 7603 พยานจึงเชื่อว่านางสาวนุสราไม่ได้ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่หมายเลขดังกล่าวจากนั้น พยานทำแผนผังข้อมูลเครือข่ายพบว่าโทรศัพท์เคลื่อนที่ที่ลงท้ายด้วยหมายเลข 7603 ใช้ติดต่อกับ โทรศัพท์เคลื่อนที่ที่ลงท้ายด้วยหมายเลข 2773 และ 0897 ของนางสาวนุสราด้วย และยังใช้ติดต่อกับ โทรศัพท์เคลื่อนที่ที่ลงท้ายด้วยหมายเลข 1323, 7868 และ 3956 ของจำเลยที่ 1 กับบุคคลที่ใช้ ชื่อสกุลแก้วแดงดีด้วย พยานมีความเห็นว่าผู้ที่ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ที่ลงท้ายด้วยหมายเลข 7603 ต้องมีความสนิทสนมกับนางสาวนุสรา จำเลยที่ 1 และคนที่อยู่ในตระกูลแก้วแดงดี โดยจำเลยที่ 2 เป็นผู้ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ที่ลงท้ายด้วยหมายเลขดังกล่าว หลังจากนั้นพยานตรวจสอบการใช้ โทรศัพท์เคลื่อนที่ที่ลงท้ายด้วยหมายเลข 7603 ทั้งช่วงก่อนเกิดเหตุ ขณะเกิดเหตุ และหลังเกิดเหตุ พบว่ามีความสัมพันธ์กับหมายเลขโทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลยที่ 1 โดยมีการใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ บริเวณใกล้เคียงกันและสอดคล้องกับรถยนต์สีดำที่ขับผ่านก่อนเกิดเหตุ ขณะเกิดเหตุ และหลัง เกิดเหตุ จึงเชื่อว่าก่อนเกิดเหตุจำเลยที่ 1 อยู่ในรถยนต์คันดังกล่าวด้วย ต่อมาพยานทราบว่า เจ้าพนักงานตำรวจจับกุมจำเลยที่ 2 ได้พร้อมโทรศัพท์เคลื่อนที่ยี่ห้อวีโว่ Y 15 ซึ่งหมายเลขอิมี่ของ โทรศัพท์เคลื่อนที่ดังกล่าวตรงกับที่พยานดำเนินการตรวจสอบ พยานจึงสรุปว่าจำเลยที่ 1 เดินทาง มากับจำเลยที่ 2 ช่วงก่อนเกิดเหตุ ขณะเกิดเหตุ และหลังเกิดเหตุ เห็นว่า คำเบิกความของพณ ตำรวจตรีกีเซชส์ที่ว่าจำเลยที่ 2 อยู่กับจำเลยที่ 1 ในขณะเกิดเหตุ นั้นเป็นความเห็นที่ได้มาจากการ วิเคราะห์และตรวจสอบโทรศัพท์เคลื่อนที่ลงท้ายด้วยหมายเลข 7603 ที่นางสาวนุสรา อติตกริยา จำเลยที่ 2 ซึ่งเป็นผู้ลงทะเบียนใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่กับบริษัทผู้ให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่เท่านั้น โดยโจทก์ไม่มีพยานบุคคลมาเบิกความสนับสนุนคำเบิกของพณตำรวจตรีกีเซชส์ให้เห็นว่าจำเลยที่ 2 เป็นผู้ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ที่ลงท้ายด้วยหมายเลข 7603 ของนางสาวนุสรา ทั้งข้อเท็จจริงปรากฏ ตามรายงานการสืบสวน แผ่นที่ 7 ระบุว่า โทรศัพท์เคลื่อนที่ หมายเลข 06 5923 xxxx ใช้งานกับ โทรศัพท์เคลื่อนที่ 2 เครื่อง คือ โทรศัพท์เคลื่อนที่ยี่ห้อ OPPO รุ่น A 7 รหัสสากลประจำอุปกรณ์ เคลื่อนที่ (IMEI) : 86729904869xxxx และโทรศัพท์เคลื่อนที่ยี่ห้อ Vivo รุ่น Y 15 2019 รหัสสากล ประจำอุปกรณ์เคลื่อนที่ (IMEI) : 86112804955xxxx แต่ตามบันทึกการจับกุม แผ่นที่ 2 ระบุว่า เจ้าพนักงานตำรวจชุดจับกุมตรวจสอบพบโทรศัพท์เคลื่อนที่ของจำเลยที่ 2 ยี่ห้อ Vivo รุ่น 1901 หมายเลข IMEI 1 : 86112804955xxxx และหมายเลข IMEI 2 : 86112804955xxxx หมายเลข โทรศัพท์ 09 9495 xxxx ซึ่งตรงตามรายการตรวจยึดของกลางและภาพถ่ายเอกสาร แผ่นที่ 5 และที่ 6 โดยเจ้าพนักงานตำรวจชุดจับกุมจำเลยที่ 2 ไม่ได้ยึดโทรศัพท์เคลื่อนที่ยี่ห้อ Vivo รุ่น Y 152019 รหัสสากลประจำอุปกรณ์เคลื่อนที่ (IMEI) : 86112804955xxxx ที่พณตำรวจตรีกีเซชส์

ใช้เป็นข้อมูลในการวิเคราะห์และตรวจสอบดังที่เบิกความไว้เป็นของกลาง ดังนี้ คำเบิกความของ พันตำรวจตรีอภิเชษฐ์ซึ่งได้มาจากการวิเคราะห์และตรวจสอบจึงไม่มีน้ำหนักให้รับฟังได้ว่าขณะเกิดเหตุจำเลยที่ 2 เป็นผู้ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ลงท้ายด้วยหมายเลข 7603 ที่นางสาวนุสรณ์ดีตกริยา จำเลยที่ 2 เป็นผู้ลงทะเบียนใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่กับบริษัทผู้ให้บริการโทรศัพท์เคลื่อนที่ เมื่อโจทก์ไม่มีพยานบุคคลอื่นมานำสืบเกี่ยวกับการร่วมกันกระทำความผิดของจำเลยที่ 2 อีกเช่นนี้ คำขัดทอดของจำเลยที่ 1 จึงไม่มีเหตุผลอันหนักแน่น ไม่อาจนำมารับฟังลงโทษจำเลยที่ 2 ได้ พยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบจึงมีความสงสัยตามสมควรว่าจำเลยที่ 2 เป็นคนร้ายที่ขับรถยนต์ของกลางให้จำเลยที่ 1 ใช้อาวุธปืนของกลางยิงผู้ตายถึงแก่ความตายหรือไม่ ให้ยกประโยชน์แห่งความสงสัยนั้นให้จำเลยที่ 2 ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 227 วรรคสอง จำเลยที่ 2 จึงไม่มีความผิดฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่น เมื่อพยานหลักฐานของโจทก์เป็นที่สงสัยว่า จำเลยที่ 2 เป็นคนร้ายที่ขับรถยนต์ของกลางให้จำเลยที่ 1 ใช้อาวุธปืนของกลางยิงผู้ตายถึงแก่ความตายดังวินิจฉัยข้างต้นแล้ว ข้อเท็จจริงจึงฟังไม่ได้ว่าจำเลยที่ 2 ร่วมกันมีอาวุธปืนที่เป็นของผู้อื่นซึ่งได้รับใบอนุญาตให้มีและใช้ตามกฎหมายและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและฐานร่วมกันพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควรและโดยไม่ได้รับใบอนุญาต แม้ความผิดทั้งสองฐานดังกล่าวต้องห้ามฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 วรรคหนึ่ง ศาลฎีกาก็มีอำนาจยกฟ้องในความผิดสองฐานนั้นได้ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 185 วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา 215 และ 225 เพราะเป็นข้อเท็จจริงอันเดียวกันเกี่ยวพันกัน ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษาลงโทษจำเลยที่ 2 นั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาจำเลยที่ 2 ฟังขึ้น พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 2 นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 1

องค์คณะ

เทพ อิงคสิทธิ์ · วรุฒิ ทวาทสิน · ศรศักดิ์ กุลจิตติบวร

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/2104/2567>